

fra alle Sider, og som er en nødvendig Hjælp i denne Sag og er bestemt til kun at vare til Udgangen af Aaret 1927.

Jeg finder i disse Omstændigheder et Forsvar for, at vi gør dette, og jeg maa vedblivende tilraade det høje Ting, at vi vedtager det foreliggende Lovforslag i uforandret Skikkelse, idet jeg saa haaber, at der virkelig vil blive administreret med den fornødne Diskretion, saaledes at der kun opstaar, hvad godt er af denne Lov, og den ikke i nogen Henseende vil blive misbrugt, men brugt paa den Maade og i den Aand, i hvilken den er vedtaget; til at modarbejde grove Sædelighedsforbrydelser, Voldsforbrydelser, Brandstiftelse og lignende almenfarlige Forbrydelser fra Personers Side, som er i en saadan Tilstand, at Domsmagten erkender, at denne Tilstand er en truende Fare for vigtige og betydelige Almengoder i Retssamfundet.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Rytter, der stadig, naar han polemiserer mod mig, forfølger sin Tilbøjelighed til at være unøjagtig, sagde om Professor Bentzons Erklæring, at denne Erklæring var svævende, og at jeg ikke kunde tage den til Indtægt. Jeg har slet ikke nævnt Professor Bentzons Erklæring i Dag (Afbrydelse). Nej, jeg har udtalt mig om det Lovforslag, der blev fremsat efter indirekte Opfordring af det ærede Medlem Hr. Pürschel, og om dette Lovforslag sagt, at man fra Departementets Side forinden konfererede med Professor Bentzon, som ogsaa fandt denne Vej antagelig.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om at tage Professor Poul Johannes Jørgensen til Indtægt, saa kommer det ganske an paa, hvad det er, man vil tage Professoren til Indtægt for i denne Sag. Jeg er ikke, mig bekendt, gaaet videre, end jeg er berettiget til. Det er ganske urigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Rytter siger, at Professor Poul Johannes Jørgensen er blevet spurgt om, hvorledes Erik Ejegods Ret, var. Hans Erklæring begynder saaledes: Ved Skrivelse af 8. ds. har De — det er Kammeradvokaten — anmodet mig om en Udtalelse om, hvorvidt de gamle Lovgivningsbestemmelser om Øvrighedens Ret til at tage farlige Personer i Forvaring kan antages at have omfattet ikke alene sindssyge, men ogsaa psykisk abnorme, der er farlige for den offentlige Sikkerhed. — Det var det, hele Retsagen drejede sig om, og det vedrører ikke Erik Ejegods Ret, men Spørgsmaalet om, hvorvidt det var dansk Ret i Øjeblikket (*Rytter*: Vil den højtærede Justitsminister ikke læse det

op en Gang til?). Jeg finder ingen som helst Anledning til at læse det op en Gang til, da jeg ved, jeg ikke begik Fejl i Oplæsningen, men jeg kan stille det til det ærede Medlems Disposition, hvis han skulde have Lyst til at tale mere endnu.

Hvad Højesteretssagfører Ulf Hansens Udtalelser i Højesteret angaar, er det mig meget imod — naar der kun har været to til Stede ved en saadan Samtale, nemlig Højesteretssagføreren og jeg, en lang Samtale, under hvilken der let kan indsnige sig Misforstaaelser, eller hvor man senere kan tro at have faaet et andet Indtryk af det, der i Virkeligheden er sagt — at sige andet, end hvad jeg har sagt, nemlig at det er usandfærdigt; jeg har ikke brugt disse Udtalelser. Det er meget beklageligt, synes jeg, at det ærede Medlem Hr. Rytter fra dette Sted siger, at Højesteretssagføreren er villig til at aflægge Ed paa disse Udtalelser; jeg vilde have sat megen Pris paa, om denne Ytring ikke var kommet frem.

Endelig sagde det ærede Medlem Hr. Rytter om den Voldtægtsforbryder, jeg har talt om, at det var et Faktum, at denne Sag var ordnet af Justitsministeren, medens den diskuteredes her i Rigsdagen, men at jeg fortav dette. Det er ikke rigtigt. Det er et Faktum, og det har jeg selv oplyst, at jeg troede, denne Sag var ordnet, men at jeg, saa snart Landsretsdommen faldt, kunde se, at denne Sag ikke var i Orden, idet jeg derefter savnede den Bemyndigelse, jeg paa Forhaand mente at have til at lade denne Mand internere.

Overfor det ærede Medlem Hr. Pürschel maa jeg sige, at der foreligger vist paa en eller anden Maade en Misforstaaelse. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, da han første Gang havde Ordet, at han sagde, der forelaa et Forslag fra konservativ Side, før Kommissionsforslaget blev indhentet, og hvis Justitsministeren havde kendt sin Styrke, kunde han have faaet dette Forslag. Jeg forstod det som Udtryk for, at jeg ikke accepterede eller vilde forhandle om dette Forslag, og derfor indhentes Kommissions Erklæring. Men saaledes foreligger det ikke. Det er rigtigt, at jeg har kendt og faaet forelagt privat et Forslag, som vistnok det ærede Medlem af Landstinget Hr. Godskesen havde udarbejdet, og at jeg om dette Forslag sagde, at jeg syntes, man godt kunde forhandle videre paa dette Grundlag; jeg havde kun nogle mindre væsentlige Ændringer til det. Men derefter hørte jeg, mig bekendt, intet, hverken fra Forslagsstilleren eller Udvalget, men fik kort efter at vide, at nu vilde man henvende